

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SOVA v. UKRAINE)

(Заява № 36678/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 червня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

12.11.2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Сова проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П.Лоренцен (*Mr P.Lorenzen*), Голова,
пані С.Ботучарова (*Mrs S.Botoucharova*),
п. В.Буткевич (*Mr V.Butkevych*),
пані М.Цаца-Ніколовська (*M.Tsatsa-Nikolovska*),
п. Р.Маруст (*Mr R.Maruste*),
п. Дж.Боррего Боррего (*J.Borrego Borrego*),
пані Р.Ягер (*R.Jaeger*), судді,

та пані К.Вестердік (*C.Westerdiek*), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 29 червня 2007 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 36678/03), поданою до Суду громадянином України п. Андрієм Максимовичем Согою (далі – заявник) 15 жовтня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – п. Юрієм Зайцевим.

3. 11 квітня 2006 року Суд вирішив надати статусу пріоритетної заяві та направити скарги стосовно тривалості невиконання рішень, винесених на користь заявника, Уряду України. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1927 році та проживає у м. Горлівка Донецької області.

1. Провадження проти ДП «Шахта ім. Леніна»

5. 18 квітня 2002 року Центрально-Міський суд м. Горлівки присудив стягнути з Державного підприємства «Шахта ім. Леніна» (далі – «Шахта ім. Леніна») на користь заявника 8888,37 грн¹ заборгованості за соціальними виплатами та зобов'язав Фонд соціального захисту

¹ 1947,37 євро.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

виплачувати заявнику 143,88 грн² щомісячно з 1 квітня 2001 року. Це рішення набуло статусу остаточного 20 травня 2002 року.

6. 29 липня 2002 року Апеляційний суд Донецької області відхилив апеляційну скаргу заявника та залишив у силі рішення від 18 квітня 2002 року. Заявник не подавав касаційної скарги.

7. 6 вересня 2002 року відділ державної виконавчої служби Калінінського району м. Горлівки (далі – виконавча служба) відкрив виконавче провадження у справі.

8. 28 грудня 2002 року «Шахта ім. Леніна» була реорганізована в структурний підрозділ ДП «Артемвугілля», яке 18 серпня 2004 року було реорганізоване у ДП «Донецька вугільна коксівна компанія».

9. 22 вересня 2005 року заявнику було виплачено всю суму заборгованості за соціальними виплатами, присуджену йому рішенням від 18 квітня 2002 року.

10. У частині щомісячних виплат заявнику Фондом соціального захисту рішення від 18 квітня 2002 року було виконано у належний час.

2. Провадження проти ДВАТ «Шахта ім. Гайового»

11. 29 квітня 2003 року Калінінський районний суд м. Горлівки (далі – Калінінський суд) зобов'язав ДВАТ «Шахта ім. Гайового» (далі – «Шахта ім. Гайового») виплатити заявнику 4168,25 грн³ компенсації заборгованості з заробітної плати. Це рішення набуло статусу остаточного 25 червня 2003 року.

12. 27 червня 2003 року виконавча служба відкрила виконавче провадження.

13. Між лютим 2003 року та лютим 2005 року Господарський суд Донецької області тричі порушував та припиняв справу про банкрутство «Шахти ім. Гайового».

14. 3 лютого 2005 року Калінінський суд відхилив позов заявника, яким він вимагав компенсації від «Шахти ім. Гайового» та виконавчої служби за невиконання рішення від 29 квітня 2003 року.

15. 1 квітня 2005 року Апеляційний суд Донецької області залишив це рішення в силі. Касаційну скаргу заявника було залишено без розгляду через недотримання процесуальних вимог, передбачених Цивільним процесуальним кодексом 1618-15.

16. 17 серпня 2005 року заявнику було виплачено всю суму, присуджену йому рішенням від 29 квітня 2003 року.

² 31,33 євро

³ 715,38 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

3. Інші провадження

17. У червні 2004 року заявник подав позов проти Пенсійного фонду України, вимагаючи перерахунку його пенсії. 6 грудня 2004 року Калінінський суд відмовив йому у задоволенні позову. Заявник не подавав апеляційну скаргу на це рішення. У 2005 році подібний позов було залишено без розгляду через недотримання процесуальних вимог.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

18. Відповідне національне законодавство було викладене у рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пункти 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

19. Заявник скаржився на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції через тривале невиконання рішень, винесених на його користь проти шахт ім. Леніна та ім. Гайового. У цьому положенні, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Щодо прийнятності

20. Уряд зауважив, що з боку органів державної влади не було допущено жодної бездіяльності, а рішення, винесені на користь заявника, були виконані повністю.

21. Суд зауважує, що скарга заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції піднімає питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає вивчення справи щодо суті. Суд не вбачає жодних підстав для оголошення цієї скарги непринятною. Тому Суд має оголосити її прийнятною.

Б. Щодо суті

22. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що стосовно заявника не було порушено жодне з положень Конвенції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

23. Заявник не погодився.

24. Суд зазначає, що рішення, винесені на користь заявника, залишались невиконаними протягом двадцяти шести та сорока місяців.

25. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у цілому ряді подібних справ (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Сокур проти України» та рішення у справі «Михайленки та інші проти України», № 35091/02, № 35196/02, № 35201/02, № 35204/02, № 35945/02, № 35949/02, № 35953/02, № № 36800/02, № 38296/02 та № 42814/02, п. 45, ECHR 2004).

26. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, що могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

27. Отже, було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

28. Далі заявник скаржився на несправедливість судового розгляду та результат ініційованого ним провадження.

29. Однак, у світлі усіх наданих йому матеріалів, Суд вважає, що вони не вказують на присутність ознак порушення прав та свобод, викладених у Конвенції та у протоколах до неї.

30. З цього випливає, що ця частина заяви повинна бути оголошена неприйнятною як повністю необґрунтована відповідно до пунктів 1,3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

31. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

32. Заявник вимагав компенсації матеріальної та нематеріальної шкоди та звернувся до Суду з проханням визначити її точну суму.

33. Уряд не надав зауважень з цього приводу.

34. Суд вважає, що заявник мав зазнати нематеріальної шкоди у результаті визнаних порушень (див. рішення у справі «Крячков проти України», № 7497/02, пункт 30, рішення від 1 червня 2006 року). Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 1300 євро з цього приводу.

Б. Судові витрати

35. Заявник вимагав також 7 євро на поштові витрати, понесені ним на провадження справи у Суді. Суд вважає розумним присудити заявнику цю суму.

В. Пеня

36. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу стосовно невиконання рішень, винесених на користь заявника, прийнятними, а решту заяви неприйнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що;

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 1307 євро (тисячу триста сім євро) нематеріальної шкоди та судових витрат, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;

(б) вказана вище сума повинна бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;

(в) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 21 червня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(*C.Westerdik*)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(*P.Lorenzen*)
Голова